

V2019.S-0972-19
TfK2019.1352

Tiltalte, der var frifundet for straf i medfør af straffelovens § 16, stk. 1, i sag om overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ikke pålagt foranstaltning efter straffelovens § 68, da forholdet ved landsrettens behandling af sagen var begået for mere end 2 år siden.

Strafferet 17.1, 25.1 og 36.2.

T, født 1953, var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved den 26. juli 2017 at have bidt en tjenstgørende politiassistent i fingeren. T nægtede sig skyldig. Episoden var sket i forbindelse med, at politiassistenten ville fjerne bilnøglerne fra T's bil under indtryk af hendes påfaldende korsel. Efter forklaringerne afgivet af to betjente samt et bidemærke på fingeren var det bevist, at T var skyldig. T var efter en retspsykiatrisk erklæring på gemningstidspunktet utilregnelig på grund af sindssygdом, og T kunne derfor ikke straffes, jf. straffelovens § 16, stk. 1. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om, at T blev domt til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kunne træffe bestemmelse om genindlæggelse. T var ikke tidligere straffet og havde heller ikke efterfølgende begået lignende forhold, og handlingen måtte anses for en enkeltstående episode. Under hensyn til kriminalitetens forholdsvis beskedne omfang og den tid, der var gået, fandt både byretten og landsretten, at det ikke var formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, at T blev pålagt foranstaltninger efter straffelovens § 68 som anbefalet i den retspsykiatriske erklæring. T blev derfor frifundet for straf uden at blive pålagt en foranstaltning.

V.L.D. 22. august 2019 i anke 6. afd. S-0972-19

(Lis Frost, Claus Rohde, Stig Glent-Madsen med domsmænd).

Anklagemyndigheden
mod

T (adv. Morten Bünemann Dalsgaard, Horsens).

Retten i Horsens' dom 24. april 2019, 1219/2019

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 18. marts 2019.

T er tiltalt for overtrædelse af

straffelovens § 119, stk. 1,

ved den 26. juli 2017 ca. kl. 19.30 på Skanderborgvej i Hørning at have bidt tjenstgørende politiassistent P1 i fingeren.

Påstande

Anklagemyndigheden har i medfør af straffelovens § 16, stk. 1, jf. § 68, påstået tiltalte domt til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning således, at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse, og således, at der fastsættes en længstetid for foranstaltningen på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1.

Tiltalte har påstået frifindelse.

Forklaringer

Tiltalte har ikke ønsket at afgive forklaring.

Politiassistent P1 har som vidne forklaret, at han var på arbejde i uniform den pågældende aften. Han var på en opgave i Hasselager med en kollega, P2. De hørte tilfældigt fra Østjyllands Politis

vagtcentral, at et køretøj var på vej fra Djursland mod Århus mod hornet i bund og havariblink. Efter politiopgaven i Hasselager mødte de tilfældigt en modkørende bil, der blev ført af - viste det sig senere - tiltalte med horn og blink som beskrevet af vagtcentralen. Tiltalte kørte mod Hørning. De vendte og kørte med udrykningssignaler bag tiltaltes bil, men hun standsede ikke. Hun kørte med nogenlunde normal hastighed. Vidnet førte patruljebilen. Han kørte flere gange op på siden af tiltalte, mens hans kollega gestikulerede til tiltalte. Han ved ikke, om hun så over mod dem. Han bremsede ned ved helleanlæg ved Hørning, hvor tiltalte så også standsede. Hun blev ved med at holde med hornet i bund. De steg ud, og kollegaen rettede henvendelse til tiltalte, der ikke ville åbne døren. Vidnet gik om til passagerdøren. Hun ville heller ikke slukke motoren. Hun sagde, at hun ville hjem, da der var en eksmand eller en anden person hjemme hos hende. Det endte med, at vidnet kom ind i bilen og rakte hånden frem for at tage nøglen ud af tændingen. Tiltalte rakte hovedet frem og bed ham hurtigt i venstre ringfinger.

Foreholdt foto, bilag 1-1, har vidnet forklaret, at man kan se mærket efter biddet på fingeren.

Tiltalte spændte derefter op og var ikke samarbejdsvillig, så hun måtte trækkes ud af bilen og anholdes. Hun blev vistnok løsladt ret kort tid efter en lægelig vurdering. Vidnet fik hurtigt mistanke om, at tiltalte kunne være psykisk syg.

Politibetjent P2 har som vidne forklaret, at han var på arbejde med kollegaen P1. De observerede tiltalte, der kom kørende i en grå personbil med havariblink og hornet i bund. De vendte om og fulgte efter bilen. De kørte op på siden af hende, og vidnet sad og kiggede på hende og råbte. Tiltalte kiggede på ham, men svarede ikke. De kørte ind foran tiltaltes bil i et kryds, hvor hun i forvejen næsten holdt stille. Vidnet steg ud, løb hen og åbnede førerdøren og rakte ind og tog fat i bilnøglen for at slukke bilen, hvilket skete, men han fik ikke nøglen ud af tændingen, idet han så, at hendes hoved kom ned mod hans hånd. Hun begyndte flere gange at flytte sin hånd til tændingen som for at ville starte motoren igen. Han mener ikke, at tiltalte fik motoren tændt igen. Hun gav nogle usammenhængende forklaringer, og kollegaen tog over. Vidnet så, at kollegaen var halvt inde i bilen fra førersiden for at få fat i nøglen. Kollegaen sagde »av«. Vidnet så derefter bidmærket i kollegaens finger, og de hev tiltalte ud af bilen. De ville tage nøglen fra hende, så hun ikke skulle fortsætte sin korsel. Hun sagde noget med, at hendes eksmand var i gang med at tømme hendes hus, og at han kunne spore hende. Vidnet vurderede, at hun var psykisk påfaldende.

U har som vidne om tiltaltes personlige forhold forklaret, at han har været samlever med tiltalte. De er stadig venner og i kontakt med hinanden hver dag. Han har kendt hende i 25 år og kender hende nok bedst af alle. I 2013 fik tiltalte konstateret svigtende nyrefunktion. Hun skulle skifte medicin og prøvede flere forskellige mediciner, men fik fysiske bivirkninger. Ved en indlæggelse indtil november 2016, dvs. før episoden, var der endnu et medicinskifte. Efter to måneder afsluttede sygeplejersken hjemmebesøg hos tiltalte trods aktuelle bivirkninger. Tiltalte blev psykisk påfaldende, og han prøvede forgæves at råbe psykiatrien op. En bivirkning var, at tiltalte blev depressiv.

I maj 2017 blev han efter 25 år smidt ud af T, hvorved deres samliv ophørte. Han havde stadig nogle ting stående, som han kom og hentede lidt ad gangen. I ½ døgn efter episoden med politiet blev tiltalte tvangsindlagt igen og var indlagt i 99 dage. Efter udskrivelsen har tiltalte været grusomt overmedicineret i et års tid. Han har været chauffør og bisidder for tiltalte under den retspsykiatriske undersøgelse. Overmedicineringen har medført parkinsonisme, men hun er nu i bedring med mere tilpasset medicin.

Han har offentligt kaldt psykiatrien uansvarlig, og man ville derfor ikke have mere med ham at gøre.

Oplysninger om tiltaltes personlige forhold

Af retspsykiatrisk erklæring af 21. december 2018 fremgår følgende konklusion:

»Observanden har været sindssyg på tidspunktet for den påsigtede handling, idet hun har frembudt klart recidiv af psykotisk mani. Der er ikke tale om mental retardering eller misbrugstilstand. Hun lider ikke af epilepsi, men har behov for opfølgende udredning af evt. organisk demenstilstand.

Observanden er omfattet af den gruppe, der tilhører § 16, stk. 1, og i det tilfælde, at observanden findes skyldig i den påsigtede gerning, kan det anbefales, at observanden dømmes til dom til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse.«

Kriminalforsorgen har erklæret sig indforstået med det anbefalede tilsyn.

Retten begrunder og afgør

Det er efter P1's forklaring, sammenholdt med fotografiet, bevist, at tiltalte forsætligt bed P1 i fingeren, da han ville fjerne bilnøglerne fra tiltaltes bil under indtryk af hendes påfaldende kørsel og manglende samarbejdsevne. Efter begge politifolks forklaringer om uniformering m.v. var tiltalte ikke i tvivl om, at P1 var politimand i tjeneste. Tiltalte er derfor skyldig og har således overtrådt straffelovens § 119, stk. 1.

Retten lægger efter den retspsykiatriske vurdering til grund, at tiltalte på gerningstidspunktet var utilregnelig på grund af sindssygdom. Hun kan derfor ikke straffes, jf. straffelovens § 16, stk. 1, 1. pkt.

Der foreligger ikke oplysninger om, at tiltalte før eller siden den beskudte voldsudøvelse den 26. juli 2017 har begået kriminalitet. Der er endvidere ikke i de lægelige oplysninger eller efter karakteren af det foreliggende forhold holdepunkter for at antage, at den lægeligt anbefalede foranstaltning vil være formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Retten finder derfor ikke anledning til at træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger over for tiltalte, jf. herved straffelovens § 68, stk. 1, 1. pkt.

Det findes efter dommens resultat rettest, at tiltalte alene skal godtgøre statskassen halvdelen af udgifterne til forsvarer, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 4, 2. pkt.

Thi kendes for ret

Tiltalte T frifindes for straf.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger, men skal dog alene godtgøre statskassen halvdelen af udgifterne til forsvarer.

Vestre Landsrets dom

Retten i Horsens har den 24. april 2019 afsagt dom i 1. instans (...).

Påstande

Anklagemyndigheden har påstået skærpe, således at der idømmes en foranstaltning i medfør af straffelovens § 68.

Tiltalte har påstået stadfæstelse.

Forklaring

Tiltalte har ikke ønsket at afgive forklaring.

U har supplerende forklaret, at tiltalte blev overmedicineret i ca. et år efter udskrivningen fra tvangsindlæggelsen og blev meget

afdæmpet med et meget lavt stemningsleje. Hendes hukommelse er stadig svækket på grund af overmedicinering. Der kommer månedligt en sygeplejerske fra psykiatrien i Horsens på hjemmebesøg og taler med tiltalte. Der har nu været hjemmebesøg i to år efter sidste indlæggelse, hvor hjemmebesøgene tidligere kun har været gennemført i et par måneder efter udskrivning.

Landsrettens begrundelse og resultat

Af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at tiltalte på gerningstidspunktet var utilregnelig på grund af sindssygdom, og at tiltalte derfor ikke straffes, jf. straffelovens § 16, stk. 1, 1. pkt.

Landsretten lægger til grund, at tiltalte i en årrække har været i behandling og fortsat er i stabil behandling, og at tiltalte på gerningstidspunktet var i færd med at skifte til en ny type medicin. Tiltalte er ikke tidligere straffet og har heller ikke efterfølgende begået lignende forhold. Under hensyn til, at den pådømte kriminalitet er begået for to år siden, at den må anses for at være en enkeltstående episode, og da kriminaliteten er af forholdsvis beskeden omfang, findes der ikke holdepunkter for antage, at det på nuværende tidspunkt er formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, at tiltalte pålægges foranstaltninger efter straffelovens § 68 som anbefalet i den retspsykiatriske erklæring.

Landsrettens stadfæster derfor byrettens dom.